

zacht wegdrijven, dan weer een snel omhoogwieken, alles in overeenstemming met de teedere of heftige passages van zijn lied.

Wij troffen het, dat hij daar te midden van het Ulexbosch zat te zingen in den top van een laag boompje en dat hij als 't ware door zijn gezang opgeheven werd, de lucht in, met kleine schokjes. Als je door de binocle er naar keek, was het of je alleen met dat dier en zijn heerlijk lied op de wereld was en wij meenen nog altijd, dat de boschwachter, die ons vergezelde, heel wat op zijn geweten heeft, doordat hij ons ontzachterend toeriep: „heeren, wij zullen te laat komen voor de tram.“

Maar er zijn meer boomleeuweriken en ik kan mij nu ook nog altijd troosten met het gedicht. Zal ik het even voor u overschrijven?

HEI-LEEUWERIK. *)

Nu weet ik welke vogel
mijn lievelingsvogel heeten mag,
die even opgetogen
zingt zomernacht en winterdag.

Ik werkte 's winters in het woud,
de zon scheen door de dennestammen
op fonkelsneeuw met rosse vlammen
mijn hakmes blonk en klonk op 't hout.
Daar ging omhoog een kleine schelle
met fijnen lichtdoorwaaiden klank,
hei-leeuwerk's lied bleef mijn gezelle
den lieven morgen lank.

Weet gij den meimaand nog, mijn lief?
de maan scheen over 't land,
langs weien stil en nevel-wit
gingen wij hand in hand.

*) Uit: Van de Passielooze Lelie. Verzen door Frederik van Eeden. Amsterdam, W. Versluys 1901.

Weer luidde 't helle, helle, helle,
hoog boven bosch en hei.
De kleine schelle, schelle, schelle
ging onverpoosd en blij.

Nog maar sint onlangs ken ik hem
met zijn verrukte kleine stem,
zijn lichte, lichte jubelkreet,
die van geen moeheid weet.

De morgenzon, de zomernacht,
de wind, de vrijheid zonder maat,
de lust die nimmermeer vergaat,
die heeft hij in zijn lied gebracht.

Het klinkt van uit de vage verte
alsof hij midden in 't gesternte
zijn zilvren klokken luidt.

Wat zijn gelui beduidt
weten wij beiden, liefste mijn.
Zoo zal hij onze lievelingsvogel zijn.

FREDERIK VAN EEDEN.

Langs het Ulexbosch kwamen wij op den top van den heuvel, waar we een heerlijk vergezicht hadden over de halve provincie Utrecht en een goed deel van Gelderland en Brabant. Daar moest de boschwachter ons weer aanporren.

Nu nog even het graf van Nellenstein langs en dan de laagte in om tusschen de eiken en beuken van Broekhuizen op de tram te wachten. Het liep tegen den avond en de vogels waren weer ontwaakt tot spel en vroolijkheid en wij hadden er een lieve last aan, om in het veelstemmig koor de afzonderlijke partijen van Grasmusch en Tuinfluiter, Roodborst, Roodstaart, Nachtegaal, Winterkoning, Spotvogel, Klauwier, Roodborsttapuit en Draaihals te onderscheiden. Het was 23 Mei, dus alles zong.

JAC. P. TH.

UIT HET GOOI.

Nu zijn we te midden van Mei. 't Is één jubel overal; de bloei der groote witte vruchtboomen staat uit als Japansche takken tegen de hooge lichtblauwe lucht.

In de kronkelende boschjes, waar de vogelkers bloeit in teere witte pracht en de lijsterbessen al vol in knop zijn, slaat en zingt zelfs overdag de nachtegaal zijn trillenden jubelzang.

Als zachte Meiregen vallen de bruine vliezige schubjes der jonge beukenblaren om ons heên en bestrooien het pad met hun glanzige kleuren.

De lange slanke takjes hangen als franje af van

de berken, ragfijn en teer en in één dag tijds staan de lindeboomen vol in groen.

Hoe jong en blond dat eerste malsche lentegroen tegen de ernstige, sombere dennen, die als in rouw gewaad zijn gehuld, maar hoe mooi staat hun effen donker als achtergrond voor al die blijde levenslust.

Trouwe wachters door den zwaren wintertijd, rusten ze nu vredig en stil; hoe gehard en bestand bleken ze in droeve dagen; hoe was hun groene kruin onze winterstroost.

Maar nu, bescheiden in achtergrond, geven ze den voorrang aan het jeugdig, jubelend lentegroen.

Een groote kraai vliegt over onze hoofden; over het zonverlichte pad gaat een zwarte veeg, als een wegvliedende winterschaduw.

Ook langs den waterkant staan talloze bloemen.

De dotterplanten (*Caltha*'s) volgen de zwellende rondingen van den slootkant en vullen ze op met hun gele gloedvolle pracht; de hommels vliegen zoemend af en aan en bezoeken druk de witte doovenetel.

In volle kransjes zitten de bloemen om den gegroefden steel; als parapluutjes staan de bovenste bloemblaadjes uit over de zwart geknpte meeldraadjes.

Vroolijk staat al dat wit tegen de paarse rouwkleurige smeerwortel (*Symphytum officinale*) met het mooi gevormde, stevige, behaarde blad, waar de aderen dik opliggen aan den achterkant; ze vallen telken jare op door den mooien vorm en de kleur hunner bloemen; aardige vliezige klokjes, maar huisbloemen zijn het niet; slap hangen ze neer al eer men tehuis is.

En nu komen we langs een streek aan de sloot, waar een vreemdeling staat te bloeien; 't is de mooie gele *Doronicum Pardalianches*, waarschijnlijk een verbasterde soort, die hier vroeger in de buurt gekweekt werd; nu groeit ze als een wilde plant op een bermje langs de sloot en in een laag beukenboschje op zandgrond.

Ieder jaar vormt de overwinterende knolvormig aangezwollen wortelstok nieuwe uitloopers.

De mooie groote goud-gele marguerite met heel fijn geslipte bloembladen bloeit op hoogen steel.

De grootere platte bladeren aan den voet zijn gesteeld, maar de hoogere, die om en om op afstand aan den steel zitten, groeien uit den stengel, zonder bladsteel; ze zijn stengel-omvattend.

De plant lijkt in groei, zoowel als in bloeiwijze, op de wolverlei. Meestal hebben ze elk maar één bloemknop; een enkele keer komt een tweede knop, zijwaarts op een kort steeltje, iets onder den eersten uit de bladoksel uit, evenals dit soms bij de *Arnica montana* geschiedt.

't Zijn heerlijke bloemen voor voorjaars-bouquetten en ze blijven in 't oneindige goed; maar omdat het een vreemdeling in de streek is, wordt het zaak, haar zooveel mogelijk te ontzien, opdat ze op den duur niet worde uitgeroeid.

Opmerkelijk is het zeker, dat de *Caltha*, die toch een overwinterende knolplant is en waarvan de zaden gemakkelijk overwaaien, langzamerhand in onze streek alleen dáár rijkelijk bloeit, waar men haar niet kan bereiken; overal waar ze voor het grijpen stond is ze langzamerhand verdwenen; wel een bewijs dat men zelfs met de in het wild groeiende planten spaarzaam en met inzicht te werk moet gaan.

Een jeugdige bloemenliefhebster zei me: „ik heb altijd zoo'n medelijden met de planten, die zoo opeens van al hun bloemen beroofd worden" — en wie liefde voor planten heeft en er dagelijksch mee omgaat, zal dit zeker verstaan!

A. F. DUDOK VAN HEEL.

Flevorama, 10 Mei 1900.

Het Judasoor en de Gekroesde Oorzwam.

Zelden ging ik 't Haagsche bosch door, zonder een ouden vlierboom, die ik er wist te staan, een langdurig bezoek te brengen. Al zijn doode takken werden daarbij zorgvuldig nagekeken, en menig mooi zwammenvondstje ben ik dien ouden vriend verschuldigd.

Toen ik voor 't eerst naar hem toeging, met het doel hem eens degelijk te onderzoeken, had ik juist de beschrijving van een judasoor gelezen, en daaruit geleerd, dat die zwam bij voorkeur op oude vlierstammen woont.

Het had 's morgens hevig geregend, en het viel mij tusschen de doode bladeren langs een slootkant, wat de toestand van den bodem betrof, niet mee. Maar in mijn hart was een zweem van hoop op zoo'n oor doorgedrongen, dus, dacht ik bij mijzelf, moed, en daarbij heb ik te gelijkertijd waarschijnlijk ook kou gevat.

Een paar minuten later stond ik dan ook voor mijn boom. Zorgvuldig werd zijn stam nagezien en zie, mijn voorgevoel had mij niet bedrogen! Zoowat op de helft van de hoogte ontdekte ik een groepje min of meer doorschijnende, veerachtige zachte, trillende lichamen, waarvan de twee kleinste den vorm van een bekertje vertoonden, terwijl de andere er min of meer schelp, koepel- of oorvormig uitzagen. Om de waarheid te zeggen, viel mij de oorvorm wel wat tegen, maar ik had mij daarvan zeker te veel voorgesteld. Het kan ook zijn, dat Judas werkelijk in 't bezit is geweest van zulke vreemde, platte, grillige oorschelpen, voor mij echter hadden zij meer overeenkomst met de varkensoren die men bij spekslagers ziet liggen, dan met die van een mensch. Bekijk fig. 1. maar eens, en zeg mij of gij het hieromtrent niet met mij eens zijt?